

er. Hvis det ærede Medlem havde et statistisk Tabelværk over, hvormange Selvfæstere der havde været til det, der er kommet ind, saa vil det være interessant at faae at vide. Thi uden det at staa op her og tale i det hele Folks Navn paa denne Maade er Noget, jeg for mit Vedkommende maa nedlægge en bestemt Protest imod, for det er ikke rigtigt. Tvertimod, det store Tal af det danske Følk er afgjort imod Kjøbenhavns Befæstning fra Landsiden, mod Befæstningen som saadan og særlig imod Maaden, hvorpaa den er paabegyndt. Jeg kunde fristes til yderligere at spørge den ærede sidste Taler, der sætter saa stor Pris paa Selvfæstningen, hvorfor man ikke bliver ved med den. Det var dog nok værd, synes jeg, at de, der tro, at denne Sag er saa soleklar — fra deres Side set en Frelse for Land og Rige — paatog sig at bygge denne Fæstning. Saa var der Mening i Selvfæstningen, og saa kunde jeg forstaa Glæden over den. Men at tvinge Følk til at yde Offre til en Fæstning, som de ere afgjort imod, og som staar for dem, kan jeg gjerne sige, som noget af det Sørkeligste, Tiden har bragt, hører ingen Steder hjemme. De vide jo, at naar denne Fæstning er bygget, vil det blive deres Sønnen, som skal forsvare den. Det turde netop være den vigtigste Side af Sagen, at man paa Trods af Følket — det er ikke for Meget at sige — vil bygge en Fæstning omkring Kjøbenhavn under den Forudsætning naturligvis, at Landets Sønnen skulle forsvare den. Jeg har havt den Være en Gang tidligere at henvende et Spørgsmaal til den ærede Krigsminister, og jeg vil gjentage det: Har den ærede Krigsminister alvorlig overveiet, hvad det vil sige at fortsætte med Bygningen af en saa storartet Ting som Kjøbenhavns Landbefæstning imod det store Flertal af Befolkningens Villie, haade politisk og finantseelt og saa — for det ligger naturligvis som en Bagtanke bag det Hele — ville, at Landets Sønnen, taget i deres store Almindelighed, skulle være med til at forsvare den? Har den ærede Minister, siger jeg, alvorlig overveiet, med hvilke Følelser Danmarks Sønnen ville kunne træde ind i en saadan Fæstning og for Alvor belave sig paa at offre Liv og Blod for at forsvare den, naar den er kommen til Stede paa den Maade som den her er begyndt? Det er for mig den vigtigste Side af Sagen, thi det ere vi jo alle enige om, at vi ville have vort Land forsvaret. Naar der slaas paa fra de Herrers Side, at de, der staa paa det samme Standpunkt som jeg, ikke have det rette Fædrelandsfæd, ikke føle varmt for Fædrelandet og ikke ville

forsvare det, saa afviser jeg en saadan Tankegang paa det Bestemteste, og jeg vil minde de Herrer om, at vi for ikke mange Aar tilbage lagde vor Følelse og Villie for Dagen ved at tilbyde 30 Millioner til det faste Forsvar, ganske vist under Forudsætning af, at Pengene kom ind ved en Indkomsskat. Og maa jeg spørge de Herrer, hvis det virkelig fra deres Side er saa alvorlig ment, som det altid skal forudsættes med det, at Jordelen ved en Landbefæstning vil blive den fuldstændige Frelse for den danske Nation, hvorfor gavede os saa ikke Velilighed den Gang til at indfri vort Løfte, og hvorfor prøve de ikke nu paa at gjenoptage Sagen fra den Side, saa at de søgte at faae Pengene bragte til Bæie ved en Indkomsskat? Det turde vi vel Alle kunne blive enige om, at fuldstændig bortset fra, om det er en Ulykke eller en Hlykke for den danske Nation at faae Kjøbenhavn befæstet fra Landsiden, burde det være de mest Velhavende i Samfundet, som skulde bære den tungeste Del af denne Byrde. Jeg antager, at vi, Alt vel overveiet, nok kunne blive enige herom. Det er en Side af Sagen, som nok er værd at lægge Mærke til. Nu komme de her og foreholder os, hvor smukt og udmærket det vilde være at faae denne Landbefæstning, men det havde været bedre, om de havde indledet en Forhandling med os om en Indkomsskat, for hvilken vi saa kunde have bygget det Forsvar for Danmark, som Regeringen og Repræsentationen kunde være bleven enige om. Naar det ærede Medlem tilligemed de øvrige Sagskyndige taler om, at det er den eneste virkelige Mulighed for Landets Forsvar at faae Kjøbenhavn befæstet fra Landsiden, vilde jeg, naar jeg ikke havde en Autoritet at støtte mig til, om hvem jeg tror at turde paastaa, at han er fuldt saa paalidelig en Sagskyndig som det ærede Medlem, vel ikke have havt Meget at svare. Men naar man vil se, hvad Oberst Tscherning har sagt, vil det vise sig, at han bekæmper Tanken baade fra det politiske og det finantseelle Standpunkt og ikke mindst for selve Kjøbenhavns Skyld. Man vil se, at Oberst Tscherning, hver Gang der har været Tale om at befæste Kjøbenhavn, har sagt, at det at befæste en Hovedstad er Noget af det mest Ulykkelige, man kan gjøre mod en Nation, og ikke mindst imod den By, som vil blive indsluttet. De kunne gaa videre og se, at han har mindet om det sørgelige Øjeblik, der vil indtræffe, naar Tjenden havde findtaget Kjøbenhavn, hvor han vilde bemærte sig alle vore Kunstværker, tomme vore MUSEER og ødelægge uhyre Værdier ved at brænde